

EL QUI ESPERA, ES DESESPERA

«No és més net aquell que més neteja, sinó aquell que menys embrut», diu un vell adagi popular, encara que, sembla que, ser, que a la nostra població l'esmentat refrany no es pren amb massa seriositat.

Es pregonia la importància de la netedat, es promouen campanyes a favor de la neteja, s'instal·len papereres a molts indrets del poble, ens desdinerem per un equip d'escombraries, etc.; però el cas és que no sempre s'actua d'acord amb el principi que esdevé l'únic mòbil d'aquestes activitats.

No es predica allò que no es creu, sinó que no es practica allò que es creu. Tal vegada, per això solem dir: «L'un per l'altre, la casa sense escombrar», perquè, veritablement, a la nostra vila s'hi observa un estat d'abandó, que afecta, entre altres llocs, la paret limítrofa amb el Mediterrani i el Passeig Marítim.

«Dos es van batre i el tercer va rebre», diu el refrany per boca de la resignada barana, que resta empastifada des de fa molt de temps. Enmig dels aldarulls que li tocà viure, ara es resigna a representar el paper de víctima innocent del drama.

Ella que fou tant concorreguda durant un temps, resta abandonada i trista i la seva blancor s'ha vist, de rebot, malmesa a causa d'unes negres guixades, que demostren la incultura i el mal gust dels responsables.

¿Què se'n treu de col·locar vistoses papereres pregonant «CARA NETA», si no s'és prou solvent com per evitar el mal d'ulls i la vergonya que desperten les negroses frases plasmades al llarg de la barana?

Pobra barana! ...La seva cara blanca segueix embrutida, no se sap si per «in sécula seculorum», perquè per més que clami netedat ningú no la renta, per més que demani una justa i mereixedora emblanquinada, ningú no l'escolta...

Ara, que ja no és notícia perquè el seu personatge s'ha eclipsat, ara, que ja no observa esvalots perquè la llarga i obstinada obra de teatre que s'hi muntà acabà la temporada, seria el moment propici per a netejar-la, fent-li recobrar el seu primitiu estat de blancor total.

Que trist és haver de reconèixer que l'obra de teatre representada a deshora actualment tindria raó de ser. En aquests moments es podria considerar justa i oportuna. Quina llàstima que els actors actuessin tan precipitadament i la seva interpretació una mica improvisada, no fos agradosa per a tothom. S'assajà poc perquè no s'havia previst que l'obra fos tan extensa.

Menys mal, que la pacient barana resti a l'espera de què en un breu termini (segons manifestà Narcís Genís el dia 19 d'aquest mes, en el diari PUNT) se solucioni el problema d'aigües residuals i el sanejament que això comporta.

La barana, de moment, confia que, si aquest incident arriba no l'oblidin, ja que del contrari desentonaria amb l'aparença del nou escenari. Ella desitja, per damunt de tot, que la seva cara recobri l'anterior blancor i que li siguin esborrades les negres frases encadenades, per a poder així recobrar el seu somriure.

Si aquest esdeveniment fos una realitat, l'anterior trasbals i la neguitosa inquietud passada, formarien part de la història local.

Tanmateix, mentre el fet no succeeixi, la tolerant balustrada procura assossegat l'avorriment que sofreix matant el temps en la lectura catalana i castellana, llengües que millor aprengué.

Unes rimes de Gustau Adolf Béquér són les que més han quedat a la memòria de la pacient barana, per allò que es diu: «Mal de molts, consol de tots».

Recordem-les també nosaltres?

Del salón en el ángulo oscuro,
de su dueño tal vez olvidada,
silenciosa y cubierta de polvo,
veíase el arpa.

¡Cuánta nota domía en sus cuerdas
como el pájaro duerme en las ramas,
esperando la mano de nieve
que sabe arrancarlas!

¡Ay! pensé; ¡cuántas veces el genio
así duerme en el fondo del alma
y una voz como Lázaro espera
que le diga: «Levántate y anda!».

PILAR PELLICER de GISPERT

L'Escala, a 18 d'Octubre del 1985

FAM, CAVALLER DE L'APOCALIPSI

Sospito que, ja des de la lectura d'aquest títol, massa lectors passaran de llarg dirigint l'esguard a altres articles tal volta interessants, però que no són d'aquells que ens remouen les tripes. Fam?; els països on regna aquest flagell són físicament lluny de nosaltres o distants de les nostres petites i mesquines preocupacions materials, per a molts d'ordre botifler i especulatiu.

No hi fa res: consideraria mancar al meu deure si des d'aquestes modestes columnes no em deixés guiar per la meua idiosincràsia sensible al combat contra l'egoïsme, la hipocresia, la injustícia, el racisme i la violència. Així apaivago un xic el clam de la meua consciència que implacablement em crida: «! tu, que menges a la teva fam, ¿què fas pels teus germans?».

La terra podria nodrir a dotze mil milions d'indivius, és a dir tres vegades més del que en conté; malgrat això, cada any moren de 15 a 20 milions d'homes i tres mil milions pateixen de malnutrició; 1.200 persones moren a cada hora que passa. Xifres terrorífiques. I a despit de l'embranchada de les ciències i de les tècniques, el problema va agreujant-se, donant-se la paradoxa de què a l'enriquiment dels uns correspon l'empobriment dels altres.

I tanmateix, el 70% del pressupost de l'O.N.U. i de tots els organismes que en depenen són destinats a remeiar les desigualtats i el sots-desenvolupament. Cal dir que només 10 països hi contribueixen.

Ningú no ignora que molta gent, conscients dels estralls que fa la plaga de la fam però que tenen plom a les butxaques, per a tranquil·litzar llur consciència imprecaran totes les institucions al·legant que aquests diners no arriben a destinació perquè durant l'encaminament aquests auxilis es fonen en les bosses dels organitzadors; bona excusa per a no participar pecuniàriament a la solidaritat que s'imposa. I no veuen el perill que llur actitud representa. L'austriac amaga també el cap davant la por.

Aquesta gent ha de saber que l'ajuda arriba cada dia més a destí, però que l'esforç és insuficient; em penso que, avui, els fets són evidents. I si els intermediaris estatals no els inspiren confiança, prou hi ha d'altres entitats privades a les quals poden acudir; per tot el món, inclús en el nostre país, centenars d'organismes es mobilitzen per la mateixa causa. Recentment, el cantant «rocker» Bob Geldof, ha recaptat per valor de 14 bilions de pessetes en discs i concerts «pop» per lluitar contra la fam africana, havent ja salvat varis milers de vides; bé que aquest folklore em desagradava, no puc estar-me de saludar amb entusiasme les iniciatives d'aquest filantròpic caire.

A part de què l'acció humanitària es fa indispensable, no se'ns ha d'escapar que tots hi tenim interès. La pobresa mena a l'analfabetisme i la irritació a la violència. Tothom neix igual en drets. La història ens ensenya que sempre hi ha rebels per prendre les armes mentre no es tractin certs problemes amb més justícia i generositat.

La lluita pel desenvolupament de l'anomenat tercer món, contra l'analfabetisme, la fam i la mortalitat infantil, és capital per la Pau. Si no sabem fer aquesta revolució pacífica —sobretot en els nostres esperits i foragitant egoïsmes—, serà una revolució violenta, però justificada, la que se'ns abraonarà sense vacil·lacions ni distincions.

Perquè, ¿On és la primera violència sinó en aquells que tenim la sort de viure en països desenvolupats (o en curs de desenvolupament) que, per indiferència o insensibilitat tolerem que hi hagi gent que no tenen absolutament res per menjar, o s'alimenten amb les deixalles que s'amunteguen al mateix voltant de les grans ciutats? Aquesta injúria pot costar-nos cara.

Per les vertaderes ànimes nobles, donar fa més plaer que rebre; i quin és el cor sec que no se sentiria orgullós de veure que, gràcies a un seu gest solidari (i al màxim de les seves possibilitats) una mirada tènica d'un infant es transforma en un lleuger somriure d'agraïment, equivalent, potser, d'una vida salvada? I quin esguard ple de devoció el d'aquella mare desesperada que albira un raig d'esperança!

I si fossis tu aquella mare? I si fos un fill nostre aquell angelet mort-vivent?

SADERRA

